

Vršovice 10.6.2012

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, všechny vás vítám na naší společné bohoslužbě. Na setkání, kde smíme naslouchat Božímu slovu, těšit se z Božího pozvání a děkovat za ně.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechnen jejich zástup. Ž 33,5b.6

Píseň: Ž 126 Pán obrátil běh příběhů

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že za Tebou nemusíme chodit, že Tě nemusíme hledat. Protože Ty jsi s námi, přicházíš za námi a promlouváš k nám. I ve chvílích, kdy nám je úzko a nevíme si rady s problémy kolem nás, kdy máme pocit, že by všechno mělo být jinak a přitom to nejde. I dnes sis nás pozval, abychom mohli naslouchat Tvému hlasu. Abychom si znovu mohli připomenout, že to Ty jsi ten, kdo dává naději a my se nemusíme bát, když máme pocit, že naděje mizí.

A tak Tě prosíme, otevírej naše uši i srdce, abychom Tvé Slovo vpouštěli do svých životů. Abychom se těšili ze svědectví o vzkříšení jako o otevřené budoucnosti pro nás všechny. Abychom z vyprávění biblického svědectví rozpoznávali Tvoji lásku a milost, i Tvou vůli v životech našich i životech kolem nás.

Prosíme Tě, abys nám v tom pomáhal. Nám, celému svému lidu i svému stvoření. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S359 V království Božím místa dost

Čtení: Mk 4,1-9

Píseň: 691 Tak málo přímých cest

Text: 1K 15,42-43

Haleluja. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Haleluja.

Kříž otevírá naději. Toto slovo o kříži je výpovědí prvních křesťanů. Ten velký důraz na kříž, na utrpení Kristovo, se kterým se setkáváme v poezii, v písních ve zpěvníku, to všechno jakoby u nás ale nefungovalo. Nejde to tak lehce. Proto máme tak rádi příběhy, které přichází po

ukřižování. Tam jsme schopní se ztotožnit. Příběh poutníků, kteří spěchají v zoufalství z Jeruzaléma do Emauz, příběh učedníků schovaných před světem v uzavřené místnosti. Příběh Petra a ostatních, kteří utekli domů a rybaří a dělají co mohou, aby uživilí rodinu, protože ty cesty s Ježíšem, ty už jsou pryč. Ano, my dokážeme plakat s Petrem, naříkat s žalmistou, dokážeme si uvědomit vlastní hříšnost, neschopnost uskutečnit lepší svět. Ale to, že si to uvědomíme, neznamena, že jsme přijali naději, Boží naději, naději Velikonoc. Že budeme schopní uvidět tuto naději skrze kříž. Že v něm spatříme něco jiného, než utrpení jednoho člověka, který nás přesahoval. Uvidět něco nového. Uvědomit si Boží cestu a přijmout ji jako svoji budoucnost, to jsou dvě odlišné věci.

Všechno máme před sebou, všechno máme před očima - kříž je nadějí, kříž je obětí beránka, aby lid mohl vyjít z Egypta, aby nezemřel v zemi otroctví - ale nám to přijde jako konec. Klasická prohra všeho dobrého v tomto světě. Dokud se nesetkáme se Vzkříšeným. Tak to čteme v příbězích evangelia. A já si říkám, jestli to biblickým svědkům skutečně tak najednou došlo. Jak to vlastně je s vírou v pravdivost zvěsti kříže a vzkříšení.

Není to dlouho, co jsem se při křtu ptal rodičů Magdalenky a její kmotry: „Věříte, že Ježíš Kristus je náš jediný Spasitel a Pán?“ Věříte, že Ježíš Kristus je Pánem nad životem a smrtí? Nebude trvat dlouho a budu se tuto otázku ptát znovu. Setkal jsem se se svědectvím, že Ježíš z Nazareta byl vzkříšen. Ale teď stojím před otázkou. A je to otázka naléhavá, které nemůžeme uniknout. O čem si vlastně myslím, že má moc nad mým životem a smrtí? Čemu věřím, že má v tomto světě skutečně moc? Že má budoucnost? Je to Boží království, které přinesl a přináší Ježíš z Nazareta nebo moc síly, moc peněz, moc vlivu? Moc hříchu? O co se tedy chci v životě opřít? Co u mě mé děti uvidí? To je ta nezákladnější otázka a já ji slyším znovu a znovu.

Odpověď není úplně jednoduchá. Musím být zcela osobní - rád bych odpověděl - „Ano, opírám svůj život o víru ve Vzkříšeného Ježíše jako svého Pána.“ Ale vyznávám, že zažívám stále nový souboj o tuto víru. Že se stále znovu musím učit vzkříšení. Že zažívám úzkost člověka z jiného Ježíšova podobenství růstu - toho, který rozhodil semena po poli a čeká, jestli se nějaká ujmou. Jestli vůbec bude nějaká úroda a jestli já tak mám nějakou budoucnost. A to čekání je dlouhé a já nemám trpělivost.

„Pane, jak je to s Tvým královstvím? Pane, jak je to se svědectvím o životě, který jsi přinesl? Pane, jak je to s Tvým vzkříšením?“

S vděčností se stávám posluchačem Ježíšovy odpovědi, Ježíšova podobenství o rozsévači. S vděčností naslouchám a učím se zvěsti o naději. My všichni se učíme, přicházíme k Ježíši, tomu Vzkříšenému. On nás vidí, dobře vidí naši nejistotu a touhu po naději pro nás i pro naše děti. A tak přicházíme s našimi dětmi, s našimi vnoučaty, se svými blízkými nebo sami. Jsme tu společně a nasloucháme. Abychom se učili naději pro život. Abychom se učili vzkříšení. Tak jako první církve, tak jako celé generace před námi.

„Vyšel rozsévač rozsévat.“ Nic víc. Je to zvláštní království a zvláštní moc. Ježíš nás neživí iluzemi, že bychom se mýlili, když se nám zdá, že jsou při tom rozsévání velké ztráty. Ano, je to těžké. Semeno padá na tvrdou ušlapanou cestu, nemůže zakořenit a přilétají ptáci a odnášejí je pryč. Jiné padá do země, zapouští kořeny, ale úrodná vrstva půdy je příliš mělká a pod ní je skála - semeno rychle vzejde, ale stejně rychle ve slunečním žáru uschne. A jiné konečně zapadne tam, kde se už před tím rozbujelo trní a bodláčí. To roste rychleji a udusí to, co tam má vzejít; takže nové semeno nemá žádnou šanci. Nakonec se ale přece jen ukáže: ne všechno je ztraceno, existuje přece i dobrá půda a semeno, které do ní padne, přinese úrodu - a právě tady se ukazuje zásadní rozdíl proti naší skepsi. Ježíš důrazně upozorňuje, že není všechno marné. Semínko přináší úrodu třicetinásobně, šedesátinásobně, dokonce i stonásobně.

Naděje. Ale není to naděje, že je v našich silách Boží království prostě realizovat, když budeme tou správnou půdou. O tuto iluzi jsme přišli svědectvím Velkého pátku - nemůžeme se už oddávat této iluzi tváří v tvář kříži. Ježíš nedoufá v nic menšího než v úplnou proměnu této země. Není to nic menšího, než div vzkříšení, který tu máme před sebou. Nový, tvůrčí čin Boží. Tak, jak nás o něm ujišťuje apoštol Pavel: „Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci.“

Z Boží milosti. Z Boží milosti uviděl Petr svůj hřích a plakal. Z Boží milosti to neznamenal konec, ale naději. Ne, není jedno, jak žijeme, ale to, co nám dává budoucnost, je Boží milost. Nemusíme se schovávat. Nemusíme se děsit, nemusíme to vzdávat. Pán Bůh se smiloval a vzkřísil Ježíše z Nazareta, toho ukřižovaného, k novému životu před svou tváří. A

tak můžeme žít i my. Můžeme a máme bojovat s tím velikým napětím v životech našich i v životě tohoto světa. Smíme se odvážit říci, že jsme rádi na světě, že to považujeme za dar, smíme se těšit na nový den, smíme se odvážit radovat se s radujícími a plakat s plačícími. Smíme se odvážit žít.

Protože Boží milost, moc evangelia, je mocnější, než se odvažujeme doufat. Nemusíme se bát. Můžeme děkovat. Učit se vděčnosti za zázrak vzkříšení. Učit se naději - ve společenství církve, v tomto společenství, v rodinách.

Pane Bože, děkujeme za svědectví o naději tam, kde my už podklesáváme a nevidíme před sebou nic než bezmoc a beznaděj. Děkujeme za svědectví o Tvém království tam, kde my už vidíme jen církve ve věčných sporech. Děkujeme za svědectví pro nás i naše děti, děkujeme, že se smíme těšit na nový den v jistotě, že ty nás všechny máš ve své ruce a že smíme očekávat nová a nová svědectví o vzkříšení Tvého Syna a našeho Pána, Ježíše Krista.

Amen.

Píseň: 662 Do země se skrývá

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

Ef 1,17-19

Požehnání: Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Ř 15,13

Píseň: 419 Mocný Bože, při Kristovu